

ved Synet. Han mindedes Mosekærshusene derovre i hans forrige Hjemstavn, — hin Samling ynkkelige Ler-rønner, hvis Nød og Savn han i sin Tid ved egne og andres Opofrelser forgæves havde søgt at athjælpe — og han faldt i Tanker. Ak, hvor havde han dog den Gang slet forstaaet, hvad der tjente til Menneskenes Bedste!

Da Konen omsider fik Øje paa ham, nærmede han sig og bød Guds Fred.

Men istedetfor at svare mumlede Konen en Ed og gav tydelig tilkende, at hun ikke ønskede at indlade sig med ham.

„Hvorfor bander du min Hilsen?“ spurgte Emanuel sagtmodig. „Jeg kommer ikke med ondt, og jeg vil ikke gaa med noget godt — som Ordet lyder. Jeg er din Ven. Og jeg byder dig derfor igen: Guds Fred!“

Konen saae endelig op — men med et Blik, der næsten gjorde ham bange, saa ondt og hadefuldt var det. I det hele fik han først nu rigtig set paa hende. Hun saae uhyggelig i sine snavsede Pjalter, mands-høj og forladen som hun var, oppustet af Usundhed og Drik.

Inde fra Huset lød der slæbende Trin. En gammel, aldeles sammenbøjet Kone med et uformelig stort Hoved krøb frem i Døren, hvor hun blev staaende med den ene, runkne Haand støttet paa en Stav, den anden paa Dørkarmen, mens hun med hungrig Mine bevægede Munden, som om hun gumlede paa sin egen Tunge.

For Emanuel gik der pludselig et Lys op. Han huskede, at han i sin Tid paa Sandinge Højskole havde hørt Tale om en Kone, „sorte Trine“ kaldet, der var hele Egnens Rædsel, og hvis hadske og trodsige Sind hverken venlige Tilnærmelser eller gode Gaver formaaede at formilde. Han vidste ogsaa, at det var denne Kones Mand, der engang var bleven slaaet til Krøbling ved et Jordskred under Arbejdet paa den nye Jærnbane, og han tvivlede derfor ikke om, hvem det var, han her havde for sig.